

SCRISOARE CIRCULARĂ

Octombrie 2013

Doresc să vă transmit salutări din inimă tuturor, din întreaga lume, cu următorul verset:

„Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie” (1 Petru 1:24-25).

În planul lui Dumnezeu de mântuire cu Israel și cu Biserica dintre neamuri, este vorba despre împlinirea tuturor făgăduințelor și despre concordanța deplină dintre Vechiul și Noul Testament. Iosua a putut mărturisi: „Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel, Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit” (Iosua 21.45). La desăvârșire, noi vom putea spune același lucru (Rom. 8:30).

Adevărata credință este ancorată numai în făgăduințele lui Dumnezeu. Avraam a crezut ceea ce i-a făgăduit Dumnezeu (Gen. 18) și a văzut-o împlinită (Rom. 4:17, Gal. 3:8). Condiția era: „...că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să îplinească față de Avraam ce i-a făgăduit” (Gen. 18:19b). Făgăduințele sunt în legătură cu credința și împlinirea este legată de ascultare. Dacă în Cuvânt nu există nicio făgăduință pentru un anumit lucru, atunci nu poate fi nicio împlinire.

Jurământul pe care Dumnezeu i l-a făcut lui Avraam în Geneza 22:15-19, ni se aplică și nouă, celor cărora Domnul S-a adresat personal prin Cuvântul și Duhul și care cred făgăduința pentru acest timp: „Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuși și a zis: «Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult

sămânța». Și astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința. Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte...” (Evrei 6:13-18). Dumnezeu este credincios; El a confirmat statornicia planului Său printr-un jurământ, făcându-ne astfel de cunoscut pentru totdeauna că El Însuși veghează asupra Cuvântului Său ca să-L împlinească.

Pentru credincioși, adevărata binecuvântare este în legătură cu făgăduințele, credința și ascultarea, la fel cum a fost pentru Avraam (Gen. 22) și fără credință și ascultare nimeni nu poate fi plăcut lui Dumnezeu (Evrei 11:6). „*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită*” (Iacov 2:22). Prin făgăduințele din Cuvânt, pe care noi le credem, ne este acordat privilegiul de a ne face părtași naturii divine și numai în acest fel se vor descoperi în noi, prin puterea lui Dumnezeu, cele șapte calități duhovnicești, care sunt cuprinse în dragostea lui Dumnezeu (2 Petru 1:3-11). Doar dragostea desăvârșită va intra acolo (1 Cor. 13). „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții*” (Ioan 13:34). „*Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii*” (Rom. 13:10).

Pentru adevărații credincioși este important să creadă biblic, așa cum spune Scriptura, să fie botezați biblic în apă, prin scufundare, în Numele Domnului Isus Hristos: „*Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus*” (Fapte 2:38-39; Fapte 19:5-6), și să fie botezați biblic cu Duhul Sfânt. „*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*” (1 Cor. 12:13). Așa a fost la început în Biserică, la fel trebuie să fie și la sfârșit. Doar dacă noi credem făgăduințele din Cuvânt vom și trăi cu

adevărat împlinirea lor. Doar atunci suntem copii ai făgăduinței (Gal. 4:28).

Acest lucru este valabil și pentru pecetluirea cu Duhul Sfânt Cel făgăduit (Ef. 1:13) și care este o condiție indispensabilă pentru răscumpărarea trupurilor noastre la revenirea lui Hristos. Pavel a scris: „Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi” (Rom. 8.11).

Mulți sunt botezați și unși cu Duhul, în special cei din mișcarea pentecostală, indiferent de ceea ce cred, învață sau practică ei, la fel și mulțimea prorocilor și a unșilor mincinoși (Mat. 7:21; Mat. 24). Pentru adevărații credincioși zidiți pe Hristos, făgăduințele, ungera și pecetea lui Dumnezeu merg împreună. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»; de aceea și «Amin», pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1:20-22).

Apostolul Pavel se ocupă de această temă importantă și pune în contrast vestirea Cuvântului, și anume Cuvântul adevărului, cu învățăturile greșite (2 Tim. 2:15-18). Apoi vine și descrierea adevăratei Biserici: „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui»; și: «Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!»” (2 Tim. 2:19).

Biserica Dumnezeului Celui viu nu este un adăpost al minciunilor. Pavel a scris: „Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului Celui viu, Stâlpul și Temelia adevărului” (1Tim. 3.15). În pofida multor învățături greșite din biserici și adunări creștine, Domnul Își zidește Biserica Sa, care rămâne pentru totdeauna stâlpul și temelia adevărului și poartă pecetea lui Dumnezeu. Cu adevărat, Dumnezeu îi cunoaște pe ai Săi și ai Săi Îl cunosc pe El. Ceea ce a spus El rămâne

valabil până în ziua de azi, și anume: „*Eu voi zidi Biserica Mea...*” (Matei 16:18).

Ploaia duhovnicească, desigur, cade peste orice făptură (Evrei 6:6-7) dar totul depinde de sămânța care a fost semănată. „*O sămânță de oameni Îi va sluji*” (Ps. 22:30). Fratele Branham a spus: „**Voi puteți fi botezați cu Duhul în al doilea domeniu și să lucrați cu daruri duhovnicești, fără să fi fost născuți din nou în sufletul vostru**”. „*Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu*” (1 Ioan 3:9). De aceea, accentul în ceea ce privește pecetluirea trebuie să fie pus pe sămânța Cuvântului. „*Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu*” (Luca 8:11). Pecetluirea cu Duhul lui Dumnezeu, care este Duhul adevărului (Ioan 15:26) poate avea loc doar după ce acceptăm în mod conștient Cuvântul adevărului, îl credem și apoi ne este descoperit. „*Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit*” (Efes. 1:13). Nu poate avea loc nicio pecetluire cu Duhul lui Dumnezeu dacă în urma unor interpretări s-a semănat o sămânță greșită și se cred învățături greșite. Doar descoperirea divină a Cuvântului va fi pecetluită în adevărații ucenici. „*Învește această mărturie, pecetluiește această descoperire, între ucenicii Mei*” (Isaia 8:16). O învățatură care nu se găsește în Biblie cu niciun chip nu poate fi biblică. Apostolul Ioan a scris cu autoritate divină că „nicio minciună nu vine din adevăr” (1 Ioan 2:21). Din grădina Eden minciuna a fost deformarea adevărului de către Satana. Dumnezeu Singur este adevărat, Cel care Se găsește numai în Cuvântul Său și orice om este un mincinos (Rom. 3:4).

În legătură cu făgăduita revenire a lui Hristos, Ioan a scris: „*Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine și depărtați de El*” (1 Ioan 2:28). Însărcinat de Domnul Însuși, apostolul ajunge fără compromis la punctul principal: „*Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*”. Și apoi îi include pe toți cei ce cred mărturisirea lui: „*Voi, copilașilor, sunteți*

din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume”. Cu referire la propovăduire, el a scris: „Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem Duhul adevărului și duhul rătăcirii” (1 Ioan 4:1-6). Aceasta este o vorbire directă și nu o prezentare a propriei persoane; este o provocare divină adresată printr-un mesager ales de Dumnezeu. Aceeași situație este și astăzi, când a fost dată o însărcinare: oricine este trimis de Dumnezeu va predica și va învăța doar ceea ce spune Cuvântul și toți cei ce sunt născuți din nou din sămânța Cuvântului și din Duhul vor asculta Cuvântul lui Dumnezeu.

AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; voi de aceea n-ascultați, pentru că nu sunteți din Dumnezeu” (Ioan 8:47). Așa a fost atunci, la fel este și astăzi. Întotdeauna au fost două grupuri: unii care au primit și ceilalți care au respins.

Aceasta a fost mărturia lui Ioan, valabilă pentru Pavel și de asemenea pentru Branham și doar cel ce era din Dumnezeu o auzea, o credea și o primea. Același lucru este valabil și pentru mine și pentru toți cei ce aparțin Miresei lui Hristos din acest timp. Întotdeauna vor fi cei doi semănători: mai întâi este cel ce seamănă sămânța bună și după aceea vine cel ce seamănă neghina (Matei 13:24-41). Avem întotdeauna ambele lucruri: Cuvântul și interpretarea, Duhul adevărului și duhul rătăcirii – însă din același izvor nu va ieși apă amară și apă dulce, iar un smochin nu va face niciodată măslina (Iacov 3:11-12). Rămâne adevărat pentru totdeauna: dacă Dumnezeu trimite pe cineva, atunci El poate fi sigur că acesta va vesti Cuvântul care rămâne în veac, așa cum a mărturisit apostolul Petru (1 Petru 1:25). Oricine nu respectă adevărul Cuvântului și nu acceptă valabilitatea acestuia este condamnat să creadă minciunile unor puternice lucrări de rătăcire aflate sub influența duhului rătăcirii (2 Tes. 2:10-12).

Apostolul Pavel s-a adresat adevăraților credincioși cu aceste cuvinte: „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului”

(2 Tes. 2:13). Acest lucru arată adevărata alegere a celor ce aparțin Bisericii Mireasă: faptul că ei au fost răscumpărați prin Sângele Mielului lui Dumnezeu (Ef. 1:7) și sfințiți prin Cuvântul adevărului (Ioan 17:17). Doar cei ce sunt în Cuvânt se află în voia lui Dumnezeu. „*Facă-se voia Ta!*” „*Prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna*” (Evrei 10:10).

„Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:1-3)

Revenirea lui Hristos și evenimentele care au loc în acel timp ne sunt descrise amănunțit în multe texte din Scriptură. Aceasta a fost tema principală a apostolilor și de asemenea a fratelui Branham, iar noi am prezentat-o deja în mod atotcuprinzător de mai multe ori. Din păcate, unele afirmații pe care fratele Branham le-a făcut cu privire la această temă, în special în predica „Răpirea” sunt scoase din context de către așa-ziii predicatori ai mesajului și nu sunt așezate în rânduiala divină a Bibliei. Aceasta a creat o mare confuzie în „cercurile mesajului”. Pe baza unor învățături „deosebite” dar nebiblice, s-au format diferite grupări în multe orașe. Dar orice învățătură care nu este bazată pe textele biblice corespunzătoare, nu poate fi decât o învățătură falsă. Dumnezeu este doar în Cuvântul Său și nu este în vreo interpretare. Aceste interpretări sunt ascunzătoarea vrăjmașului, înșelătorul, cel care lucrează în mod fățarnic prin duhul rătăcirii.

Prorocul a subliniat de peste o sută de ori în predicile sale, faptul că Satana a adăugat doar un singur cuvânt la ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Adam în rai. Astfel el a reușit să semene în Eva îndoiala față de ceea ce-i spusese Dumnezeu și s-o ademenească în păcatul necredinței, ceea ce a dus duhovnicește și trupește direct la căderea în păcat. Pavel s-a temut ca nu cumva Satana să reușească același lucru cu credincioșii care nu s-au ținut strâns de Cuvânt (2 Cor. 11). Dar cei aleși nu pot fi înșelați, căci ei sunt rânduiți mai dinainte (Rom. 8:38-39). Oricine aparține Miresei lui Isus Hristos crede fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu așa cum este scris, fără să

adauge vreun lucru, fără să scoată vreun lucru și fără să schimbe ceva (Apoc. 22:16-21).

Exact așa se va întâmpla

Și în ceea ce privește 1 Tesaloniceni 4:13-18 noi trebuie să rămânem la temă, să respectăm textul și faptele descrise. Mai întâi este vorba doar despre cei care au adormit în Hristos: „*Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi, împreună cu Isus, pe cei ce au adormit în El” (vers. 13-14).*

Pentru ca noi toți să luăm în serios acest lucru, apostolul a scris: „*Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (vers. 15-17). La revenirea Sa, Domnul nostru nu va coborî pe pământ, ci noi Îl vom întâmpina în văzduh și apoi vom fi duși la ospățul de nuntă (Apoc. 19:7).*

Este important de reținut că Biblia menționează un singur arhanghel și anume pe Mihail, care este cunoscut ca și căpetenie a îngerilor și ca înger păzitor (Dan. 10:13-14+21).

În Daniel 12:1 este spus cu referire la Israel: „*În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău...*”.

În epistola lui Iuda, în versetul 9 se spune: „*Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»”*

În Apocalipsa 12, arhanghelul Mihail este menționat în legătură cu marele eveniment al înălțării la cer. Mai întâi se spune că

biruitorii vor fi răpiți, ca și „copil de parte bărbătească”, la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie: Mirele ia în slavă Mireasa triumfătoare, trecând peste toate puterile biruite care domnesc în locurile cerești (Ef. 6:12). În timpul înălțării la cer are loc o luptă: Mihail și îngerii săi se luptă cu balaurul. Atunci Mihail îi aruncă pe pământ pe pârâșul fraților și pe îngerii lui. Biruitorii se înalță, iar Satana este aruncat jos. „*Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui*” (vers. 9). Astfel ia sfârșit pâra împotriva „fraților” care au fost făcuți desăvârșiți prin Sângele, Cuvântul și Duhul: „...*pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte*” (vers. 10-11).

Învățătura că Mielul a părăsit scaunul harului în anul 1963, atunci când fratele Branham a predicat despre deschiderea pecetilor și că de atunci încoace „tot coboară în mesaj” nu este adevărată; este o confuzie tragică. Mielul nu a fost deloc pe scaunul harului; Mielul a stat între scaun și cei 24 de bătrâni: „*Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat...*” (Apoc. 5:6). Pe scaun stătea Cel ce este viu în vecii vecilor, iar Mielul S-a dus și a luat cartea din mâna Lui dreaptă (vers. 7). Aceasta i s-a arătat lui Ioan pe insula Patmos acum două mii de ani. Sângele Noului legământ rămâne până la desăvârșire pe scaunul harului, pe chivotul legământului aflat în locul Preasfânt. Acolo, Mântuitorul, ca Mare Preot și Mijlocitor al Noului legământ, Și-a adus Sângele ca jertfă (Evrei 9:5-15) și acolo va rămâne până când întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu va fi împlinit cu toți credincioșii. Chiar și după răpire, în timpul necazului cel mare, vor mai fi credincioși care își vor spala hainele în sângele Mielului (Apoc. 7:9-17).

Ferice de cel ce crede așa cum este scris!

Nu mai este loc pentru vreo confuzie sau interpretare în ceea ce privește 1 Tesaloniceni cap. 4. Ni se spune clar că Domnul Însuși Se va coborî din cer cu glasul unui arhanghel, cu trâmbița lui Dumnezeu și cu un strigăt poruncitor ce răsună spre învierea celor morți în Hristos. Deja la înălțarea Lui, doi îngeri au vestit: „*Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer*” (Fapte 1:11). Și în Psalmul 47:5 se spune: „*Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței*”. Domnul va reveni în același fel.

La slăvita Lui revenire, se va auzi strigătul poruncitor al Domnului care a biruit moartea și care, la învierea lui Lazăr, a putut spune: „*Eu sunt Învierea și Viața...*” (Ioan 11:25) iar lui Ioan pe insula Patmos: „*Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților*” (Apoc. 1:17-18). La revenirea lui Hristos, mai întâi vor învia morții în Hristos iar cei ce trăiesc în El vor fi schimbați și apoi cu toți împreună vom fi ridicăți pe nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Amin! Aceasta este AȘA VORBEȘTE DOMNUL!

Atunci se vor împlini următoarele texte din Scriptură:

„*Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului*” (Matei 24:27).

„*Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, și altul va fi lăsat*” (Matei 24:40).

„*Căci, cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul omului în ziua Sa*” (Luca 17:24).

„*Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat*” (Luca 17:34).

„**Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi**” (Rom. 8:11).

„Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2).

O, ce zi va fi aceea!

Cea de a doua venire a lui Hristos va fi cel mai mare eveniment din planul de mântuire, așteptat de toți credincioșii încă de la înălțarea Lui, pentru că „... *astfel vom fi totdeauna cu Domnul*” (1 Tes. 4:17). Enoh a fost mutat – în mod real - „...și n-a mai fost găsit” (Evrei 11:5). Oricine spiritualizează revenirea lui Hristos sau crede că răpirea este o descoperire în care cineva este strămutat în mod spiritual, dar care nu se întâmplă în realitate, nu este doar victima unei erori tragice: predicatorilor unor astfel de minciuni li se aplică următorul Cuvânt: „*Căci în lume s-au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Hristos vine în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!*” (2 Ioan 7).

Fecioarelor înțelepte, care nu pot fi înșelate, li se aplică următorul Cuvânt: „*În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea (revenirea) Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui*” (2 Petru 1:16).

Lui William Branham i-a fost dată însărcinarea de a aduce Bisericii ultimul mesaj de chemare afară și pregătire. De aceea, el a accentuat de multe ori Matei 25: „**Acum este timpul să vă curățiți lămpile și să vă umpleți vasele cu untdelemn!**” El a vorbit de 36 de ori despre ploaia timpurie și târzie. Pe 21 ianuarie 1961, el a adus în rugăciune, cu mare siguranță, făgăduința din Ioel 2, ca și Petru în ziua Cincizecimii: „**Voi turna Duhul Meu peste orice făptură!**» **Tu ai promis aceasta. Tu ai spus că în zilele de pe urmă, ploaia timpurie și târzie vor cădea împreună**”. Iacov a scris despre aceasta cu două mii de ani în urmă: „*Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea (revenirea) Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie*” (Iacov 5:7). Apoi urmează exemplul lui Iov căruia

Dumnezeu i-a restituit în dublă măsură (Iov 42). La fel se va întâmpla și cu Biserica umplută cu Duhul.

În predica „Răpirea”, fratele Branham a vorbit și unele lucruri greu de înțeles. Cu toate acestea numai cel ce este greșit în inima lui va înțelege greșit ceea ce a vorbit el, așa cum a spus și Petru despre lucrurile vorbite de Pavel (2 Petru 3:16-17). Nu trebuie să se citească sau să se asculte doar o afirmație, ci trebuie să se citească sau să se asculte mai departe, până când acel pasaj mai greu de înțeles este luminat complet și devine limpede precum cristalul. Oricine așează în Scriptură toate lucrurile pe care le-a spus mesagerul, va avea Absolutul infailibil al Cuvântului, care rămâne în veac. El va respecta toate textele biblice care se ocupă de această temă, inclusiv textul din 1 Corinteni 15, de la versetul 51 până la sfârșit: „*Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați”*. Atunci acest trup muritor va fi îmbrăcat în nemurire; atunci moartea va fi înghițită de biruința Mântuitorului răstignit și înviat. „*Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință»*” (vers. 54).

Când Fiul omului Se descoperă și când El vine

Fratele Branham a amintit de peste o sută de ori textul din Luca 17:30: „*Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta (descoperi) Fiul omului*”. Noi trebuie să fim atenți la formulările: „când El se descoperă” și „când El vine”. Fiul omului S-a descoperit în timpul nostru în același fel ca atunci când a umblat pe pământ. El S-a descoperit în stâlpul de foc așa cum a făcut-o în timpul lui Moise; fratele Branham a trăit prezența Lui în peste 1000 de servicii divine. Și totuși aceasta nu a însemnat revenirea Lui; era o confirmare a prezenței Lui supranaturale în adunări. Pe 28 iulie 1962, fratele Branham a spus: „**Țineți minte aceste două cuvinte, înainte să plec: descoperirea lui Hristos și venirea lui Hristos sunt două lucruri**

diferite. Hristos Se descoperă acum în plinătatea puterii Lui. După aceea va avea loc venirea Lui”.

Mesajul ceasului din timpul nostru precede revenirea lui Hristos. Pe 11 iunie 2013 s-au împlinit 80 de ani de când a fost vestit acest AȘA VORBEȘTE DOMNUL: „**Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea prima venire a lui Hristos, la fel ești tu trimis cu un mesaj care va premerge cea de a doua venire a lui Hristos**”. Pe 10 februarie 1960, fratele Branham a spus: „**Nu eu voi fi un premergător, ci mesajul va premerge**”. Pe 15 ianuarie 1963, el a spus: „**Dar vine ceasul când ceva este pe cale să se întâmple. Mesajul va merge la o altă națiune, la un alt popor... Biserica din America, cred eu, este aproape chemată afară**”. Fratele Branham mi-a spus pe 12 iunie 1958, în Dallas, Texas: „**Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj!**” O oră mai târziu, la începutul predicii sale, el a spus: „**Cu puțin timp în urmă, un bărbat din Germania m-a îmbrățișat...**”. În 18 ianuarie 1963 el a adăugat: „**Poate este vremea plecării mele acasă. Pare cu adevărat că așa este. Dacă este așa, după mine se va ridica cineva care va duce mesajul mai departe. Va fi o persoană ciudată, dar el se va ridica după aceasta și va duce mesajul mai departe**”. Același frate Branham mi-a spus în 3 decembrie 1962: „**Așteaptă cu împărțirea hranei până când vei primi și restul ei. Frate Frank, Domnul te-a chemat să predici Cuvântul Lui...**”. După ce Dumnezeu a luat mesagerul, eu am dus mesajul până la marginile pământului, așa cum mi-a poruncit Domnul să fac.

Totul se repetă: „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută” (Rom. 11:29).

În Vechiul Testament, Dumnezeu a vorbit și a lucrat prin slujitorii și prorocii Săi. În Noul Testament, El a descoperit planul Său sfinților Săi apostoli și proroci (Ef. 3:5). Ca proroci, ei vedeau în viziuni ceea ce urma să facă Dumnezeu, iar ca slujitori ei făceau ceea ce le porunca El să facă. Următorul verset biblic rămâne adevărat:

„Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3:7).

În Noul Testament, în primul verset al primei sale epistole, Pavel se prezintă ca un slujitor și apostol: „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi” (Rom. 1:1-2).

Iacov se prezintă astfel: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: Sănătate!” (Iacov 1:1).

Petru se prezintă cu următoarele cuvinte: „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos...” (2 Petru 1:1).

Apostolul Ioan a primit Apocalipsa (descoperirea) ca un slujitor, cu scopul ca prin el, toți slujitorii să primească aceeași descoperire: „Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan” (Apoc. 1:1).

Acest lucru este confirmat și în ultimul capitol: „Și îngerul mi-a zis: «Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate». Și Domnul Dumnezeu duhurilor prorocilor a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. – «Și iată, Eu vin curând! – Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!»” (Apoc. 22:6-7).

În legătură cu îndeplinirea slujbei Sale, chiar și Domnul și Mântuitorul nostru a trebuit să fie un slujitor: „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata. El nu va striga, nu-Și va ridica glasul și nu-l va face să se audă pe ulițe” (Isaia 42:1-2).

În Matei 12:18-21 avem împlinirea: „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește

plăcerea... Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să biruie judecata". Biruință! Amin!

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11).

Domnul a devenit slujitor ca să îndeplinească prin ascultare, marea lucrare de răscumpărare. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Fil. 2:8).

Petru a fost apostol prin chemarea sa și slujitor prin îndeplinirea însărcinării divine.

La fel a fost cazul și cu apostolii Ioan și Iacov: ei au fost apostoli prin chemarea și însărcinarea lor, iar prin îndeplinirea sarcinilor lor ei au fost slujitori ai lui Hristos. Domnul a spus: „Iată, Eu vă trimit...” (Mat. 16:10). „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21). Dumnezeu a așezat în Biserica Sa apostoli, proroci, învățători, evangheliști și păstori, în vederea zidirii acesteia.

Apostolii și prorocii au primit o chemare directă și personală, fără de care nu ar fi fost posibilă o însărcinare.

Pavel a putut mărturisii: „Când eram pe drum... deodată, pe la amiază, a strălucit împrejurul meu o mare lumină din cer” (Fapte 22:6). O chemare divină este legată de împlinirea unui scop divin: „El mi-a zis: «Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit și să auzi cuvinte din gura Lui»”. „...«Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...»” (Fapte 22:14+21).

Fiecare slujitor al lui Dumnezeu a știut ce trebuie să facă. Ioan Botezătorul a putut spune, „Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt»” (Ioan 1:33).

Fratele Branham a putut să repete cu exactitate ceea ce-i fusese spus pe 11 iunie 1933 și de asemenea ceea ce i-a spus mesagerul

ceresc pe 7 mai 1946, care și-a început vorbirea cu cuvintele: „**Nu te teme, eu am fost trimis la tine din prezența lui Dumnezeu...**” La ce ne-ar folosi nouă, ca Biserică a lui Dumnezeu, să știm doar ceea ce a făcut Domnul în trecut, ce misiuni au fost atribuite diferitelor însărcinări - incluzându-l aici și pe fratele Branham - dacă nu am avea parte de ceea ce face El în prezent.

Marea responsabilitate legată de o chemare divină

Niciun om al lui Dumnezeu nu mărturisește despre sine, ci doar despre ceea ce a spus și a făcut Domnul. Și mie Domnul mi s-a adresat deseori cu „slujitorul Meu” – prima dată fiind în 2 aprilie 1962: „Slujitorul Meu, timpul tău pentru acest oraș se va încheia în curând. Te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu...”. Viu este Dumnezeu că acesta este adevărul și în ultimii 50 de ani eu am lucrat conform însărcinării primită și conform voii lui Dumnezeu. Este, de asemenea, bine cunoscut că Domnul a mai spus: „Slujitorul Meu, depozitați hrană, căci va veni o mare foamete...atunci tu vei sta în mijlocul poporului și vei distribui hrana...”.

„Slujitorul Meu, Eu te-am rânduit conform Matei 24:45-47 ca să distribui hrana...”. Cuvântul Domnului trebuia să se împlinească acum, căci Domnul Însuși a spus: „*Care este deci robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*” El știe când este vremea potrivită.

Importantă aici este slujba slujitorului înțelept pe care l-a pus Domnul. Căci așa este scris, Domnul Însuși a spus astfel. Porunca acestui ceas este distribuirea hranei duhovnicești tuturor slujitorilor, astfel ca și ei să ia parte la împărțirea ei. Aceasta aparține planului divin de mântuire pe care noi îl vom respecta.

Fratele Branham a depozitat hrana așa cum i-a spus Domnul. Nu este nicio coincidență când el a spus pe 1 aprilie 1962, că Domnul i-a poruncit să nu călătorească în Elveția, ci să depoziteze hrana. Nu este nicio coincidență că în 2 aprilie 1962 Domnul mi-a spus să depozitez hrana. Nu este nicio coincidență că pe 3 decembrie 1962, în prezența a doi martori, prorocul mi-a spus: „**Frater Frank, hrana pe**

care tu trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru această zi. Hrana se găsește în predicile care sunt înregistrate pe benzi; dar așteaptă cu distribuirea până vei primi și restul hranei". De asemenea nu este nicio coincidență că Dumnezeu a vestit în Amos 8:11 că El va trimite o foamete duhovnicească după auzirea Cuvintelor Sale. Și în timpul nostru, Dumnezeu nu a făcut nimic fără să descopere mai întâi planul Său, slujitorului și prorocului Său, precum și slujitorilor Săi, apostolii (Amos 3:7; Ef. 3:5).

Nu este nicio coincidență că în Matei 24, Domnul a vorbit mai întâi despre tot ce urma să se întâmple și apoi a adresat cel mai important text pentru Biserică (vers. 45-47). Domnul a vorbit aceste versete cu voce tare și accentuat. Da, și apoi vine capitolul 25:1-12. Aceste două texte din Scriptură sunt cele mai importante pentru faza actuală. Acum printre cei chemați afară se găsesc fecioare înțelepte și fecioare nechibzuite. Cele înțelepte vor respecta slujba așezată de Domnul, vor lua parte la împărțirea hranei duhovnicești curate și vor fi umplute și pecetluite cu Duhul Sfânt.

Au fost și alte situații în care Domnul mi s-a adresat cu „slujitorul Meu” având o voce poruncitoare și dându-mi călăuziri directe. De fiecare dată când mi le amintesc, devin mai conștient de marea responsabilitate care este legată de această trimitere directă. Și eu sunt doar un om care depinde de harul lui Dumnezeu. În ceea ce privește slujba, eu am făcut totul după porunca Domnului: am predicat personal Cuvântul lui Dumnezeu în peste 150 de țări; am vestit mesajul la multe posturi de radio și televiziune din întreaga lume; am tradus predicile fratelui Branham distribuind în felul acesta hrana duhovnicească. Deși în general, este bine cunoscut faptul că, după plecarea fratelui Branham eu am dus mesajul în toată lumea, dați-mi voie s-o repet aici pentru cei nou-veniți. Oricine are Duhul adevărului o va crede; cei ce au duhul rătăcirii nu o pot crede. O însărcinare directă care este în legătură cu planul de mântuire, va putea fi primită și crezută doar de cei ce sunt cu adevărat în Împărăția lui Dumnezeu și aparțin Bisericii Mirese.

Ne este clar că o chemare și însărcinare directă este însoțită de cea mai mare responsabilitate care poate exista în Biserica lui

Dumnezeu; de asemenea, ne dăm seama că apostolul a dat o avertizare cu privire la frații care produc diviziuni prin învățături greșite (Rom. 16:17). În 2 Corinteni 11, unde își arată preocuparea de a prezenta lui Hristos o fecioară curată, el se plânge împotriva fraților mincinoși, numindu-i apostoli mincinoși, lucrători înșelători care se prefac în slujitori ai lui Hristos. În capitolul 13, el îndeamnă pe cei credincioși încă o dată: „*Desăvârșiți-vă...*”.

Bisericii galatienilor, el i-a scris cu toată seriozitatea „*Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*” (Gal. 1:8).

În Efeseni 4, el a vorbit despre vânturile diferitelor învățături ce sunt aduse prin viclenia oamenilor. Da, și în 2 Timotei 2:16-22 el a scris despre vorbăriile goale și lumești care duc tot mai mult la necinstirea lui Dumnezeu și-i numește pe Imeneu și Filet, a căror învățătură - precum că învierea ar fi și avut loc - se răspândea ca un cancer. Nu se întâmplă și acum același lucru cu toate învățăturile greșite? Până în ziua de azi, învățătura corectă nu a produs nicio diviziune; dimpotrivă, toate slujbele pe care le-a dat Dumnezeu sunt pentru zidirea trupului lui Hristos (Ef. 4).

Pavel a avut o responsabilitate; el a avut o chemare, însărcinare și misiune de îndeplinit. Biserica lui Dumnezeu era pentru el stâlpul și temelie adevărului (1 Tim. 3:15). El rezumă scopul propovăduirii lui, în 1 Corinteni 9:1-3: „*Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N-am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrul meu în Domnul? Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul. Iată răspunsul meu de apărare împotriva celor ce mă cercetează*”.

„*Tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele*” (Isaia 55:11).

Ce se întâmplă acum?

Acum răsună strigarea de trezire către toți cei ce sunt în viață: „*Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*” (Matei 25:6). Acum răsună mesajul: „*Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!*” (Apoc. 18:4). „*De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic»*” (2 Cor. 6:17-18). Poporul lui Dumnezeu trăiește acum mesajul divin în împlinirea tuturor făgăduințelor cuprinse în el: chemarea afară, separarea și pregătirea, până la deplina restituire, care trebuie să devină o realitate înaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. „*...fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos*” (Ef. 2:20).

Căci este scris: „*...pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime*” (Fapte 3:21). În legătură cu aceasta, este împlinirea făgăduinței referitoare la Ilie din Maleahi 4:5, care a fost confirmată de Domnul nostru în Matei 17:11: „*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile*”. Și ca toate lucrurile să fie bazate pe mărturia a doi sau trei martori, citim ce a spus Domnul nostru în Marcu 9:12: „*Ilie va veni întâi; și va așeza din nou toate lucrurile...*”. Astăzi s-au împlinit aceste cuvinte din Scriptură înaintea ochilor noștri și în auzul urechilor noastre și toate temele cum ar fi dumnezeirea, botezul, cina Domnului au fost reasezate ca la început.

Ioan Botezătorul și-a cunoscut însărcinarea, dar slujba lui a putut fi descrisă pe deplin doar în cele patru Evanghelii. La fel și fratele Branham și-a cunoscut însărcinarea și textele biblice care erau în legătură cu aceasta. Dar numai privind în urmă se poate așeza în mod atotcuprinzător slujba lui, în concordanță cu planul de mântuire. Cele patru Evanghelii au putut fi scrise doar după înălțarea lui Hristos. Cartea Faptele apostolilor a putut fi scrisă doar după turnarea Duhului Sfânt, iar epistolele către diferitele biserici au putut fi scrise doar după înființarea acestora. În același fel, noi am fost în stare să înțelegem

întreaga semnificație a însărcinării fratelui Branham doar după încheierea acesteia. Numai atunci am fost noi în stare să așezăm în Scriptură tot ce a spus el.

Cât de des a subliniat fratele Branham faptul că mesajul este **„Înapoi la Cuvânt! Înapoi la început! Înapoi la învățătura apostolilor, da, înapoi la Cincizecime!”** Aceste lucruri sunt trăite acum de cei ce cred cu adevărat așa cum spune Scriptura. Și așa cum am accentuat-o de repetate ori, ultima predică în Biserica lui Isus Hristos trebuie să fie la fel ca prima predică. Ultimul botez în apă trebuie să fie la fel ca primul. „Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Ef. 4:5).

Ultima cină a Domnului trebuie să fie la fel ca și prima, cu o pâine și un pahar – nu cu sute de păhărele pe o tavă, așa cum se obișnuiește în multe locuri. În legătură cu cina Domnului, Biserica lui Dumnezeu respectă exemplul biblic al Mântuitorului nostru (Matei 26:26-29) și al Bisericii de la început (Fapte 2:42). În această privință, Pavel a scris: *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?”* (1 Cor 10:16). La sfârșit, fiecare adunare locală trebuie să fie așa cum a fost la început, îmbrăcată cu putere de sus, o inimă și un suflet, cu toate slujbele, roadele și darurile Duhului (1 Cor. cap 12 și 14; Ef. cap. 4). Aceasta face parte din împlinirea reală a mesajului restituirii. Amin.

Comparații importante

În Isaia 40:3 este descrisă slujba lui Ioan Botezătorul: *„Un glas strigă: «Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru!»*”. La început, aceasta a fost o făgăduință. Aici este inclus și următorul Cuvânt: *„Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea...”* (Mal. 3:1). Când a sosit vremea împlinirii, făgăduința aceasta a devenit o realitate care putea fi văzută, auzită și atinsă: *„A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să*

mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el” (Ioan 1:6-7).

La apogeul slujbei sale, niște trimiși din Ierusalim au venit cu sarcina să-l întrebe cine este el. El a mărturisit „...că nu este *Hristosul*. *Și ei l-au întrebat: «Dar cine ești? Ești Ilie?»* Și el a zis: *«Nu sunt!»*” – întrucât conform făgăduinței din Maleahi 4:5, Ilie urma să vină înaintea zilei celei mari și înfricoșate a Domnului. Trimișii au întrebat mai departe: „*«Ești **Prorocul?**»* Și el a răspuns: *«Nu!»*” Întrebarea nu a fost „Ești tu un proroc”, ci ea s-a referit în mod special la făgăduința din Deuteronom 18:15-19: „*«Ești **Prorocul?**»*” (Ioan 1:19-27).

Făgăduința referitoare la Mesia ca fiind un proroc a fost: „*Le voi ridica din mijlocul fraților lor **un proroc** ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală*” (Deut. 18:18-19).

Ioan a fost un proroc, dar el nu era **Prorocul**. El a fost mai mult decât prorocii Vechiului Testament care au vestit pe Mântuitorul, pentru că el a putut să-L și prezinte. Dar el nu a fost mai mult decât un om și cel mai mic din Împărăția lui Dumnezeu era mai mare decât el (Matei 11:9-11). Prin slujba lui unică s-a făcut puntea dintre Vechiul și Noul Testament; de aceea este scris: „*Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală*” (Luca 16:16). Prin turnarea Duhului Sfânt, Împărăția lui Dumnezeu s-a coborât cu mare putere, Biserica Nou Testamentară a luat ființă și cei dintâi oameni au dat năvală în ea.

Despre Isus, Mesia, este scris: „*Unii din norod, când au auzit aceste cuvinte, ziceau: «Acesta este cu adevărat **Prorocul**». Alții ziceau: «**Acesta este Hristosul**»*” (Ioan 7:40-41).

Ca Fiu al omului, Mesia nu a fost doar un proroc; El era „**Prorocul**”. El era „**Prorocul**”, Mântuitorul făgăduit – Isus Hristos, Domnul nostru. Petru a știut că făgăduința din Vechiul Testament arăta spre El: „*În adevăr, Moise a zis părinților noștri:*

„Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune” (Fapte 3:22).

Ștefan s-a referit și el la această făgăduință: „Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine: de El să ascultați” (Fapte 7:37).

În Deuteronom 18 este făcută diferența dintre un proroc pe care-l trimite Dumnezeu și „**Prorocul**” (vers 20-22). Pentru a dovedi diferența față de „**Prorocul**”, se pune în contrast **infaibilitatea Prorocului-Dumnezeu** cu prezentarea unui proroc ca om supus greșelii: „Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea. Poate că vei zice în inima ta: «Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?» Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el” (Deut. 18:20-22).

Un proroc adevărat rămâne un proroc adevărat, chiar dacă el, ca om, spune ceva pentru care nu a primit o poruncă directă de la Dumnezeu. Nouă ni se spune clar când a vorbit Domnul printr-un proroc și când a vorbit prorocul de la sine. „...nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul...”. Trebuie să acceptăm și valabilitatea acestui Cuvânt din Scriptură și să-l aplicăm în felul cum este scris.

Pe 18 ianuarie 1963, fratele Branham a spus: „**Eu sunt un muritor, supus greșelilor. El este nemuritor, infailibil. El trebuie să-Și țină Cuvântul Său, dar eu nu sunt nevoit să-l țin pe-al meu**”. Ca și Ioan Botezătorul, fratele Branham a fost un proroc făgăduit, dar a fost și un om căruia îi plăcea să pescuiască și petrecea destul timp la vânatoare. De aceea, mesajul pe care el a trebuit să-l aducă poporului lui Dumnezeu nu este ceea ce a spus el ca om, ci cuvintele pe care le-a vorbit Dumnezeu prin el.

Dubla împlinire a prorociei biblice

Luăți în considerare dubla făgăduință din Maleahi 4:5-6: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor...*”. În timpul slujbei lui Ioan Botezătorul s-a împlinit această parte: „...*El va întoarce inima părinților spre copii...*”. Tatălui său, Zaharia, i-a fost spus de către înger: „*El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El*” (Luca 1:16-17).

Partea a doua din Maleahi 4: „...*și inima copiilor spre părinții lor...*”, se împlinește acum, prin mesajul timpului de sfârșit, în această ultimă perioadă dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Acesta a fost și este scopul însărcinării divine: ca să gătească un popor bine pregătit pentru Domnul.

Multe din prorociile din Vechiul Testament au o dublă împlinire. În Isaia 61:1-3, găsim un Cuvânt binecunoscut: „*Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți...*”. În Luca 4:18-19, Isus a citit acest text și S-a oprit la mijlocul celui de al doilea verset, acolo unde se spune: „*să vestesc un an de îndurare al Domnului*”. El nu a putut citi partea a doua a versetului, unde se spunea despre „ziua de răzbunare”, la începutul „zilei mântuirii”. Atunci El nu ar fi putut să spună: „*Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit*” (vers. 21).

În Ioel 2:28-32 găsim făgăduința puternică: „*După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*”. Apoi vine anunțul referitor la „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului”, când soarele se va întuneca și luna se va preface în sânge. Și chiar în următorul verset citim: „*Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim...*”.

În prima sa predică din ziua Cincizecimii, apostolul Petru s-a referit la făgăduința din Ioel 2 și a vestit cu putere: „*Atunci oricine va*

chema Numele Domnului va fi mântuit". Dar el s-a oprit la mijlocul versetului: el nu a vorbit și despre partea referitoare la mântuirea care va fi pe muntele Sion și în Ierusalim. Această parte se va împlini cu copiii lui Israel (Isaia 10:12; Ioel 3:15-17; Mica 4:6-7) și se va încheia cu cei 144.000 care sunt văzuți pe Muntele Sion (Apoc. 14).

Petru a mai făcut și altceva: a redenumit „ziua cea *înfricoșată* a Domnului” și i-a spus „ziua cea *strălucită*”: „...*înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită*” (Fapte 2:20). Cu adevărat, pentru cei credincioși va fi o zi strălucită. Pavel a scris că Domnul Își va încheia lucrarea până în ziua lui Isus Hristos (Fil. 1:6 și 1:10). El scrie și despre cununa neprihănirii care-i va fi dată lui și tuturor celor ce iubesc venirea Domnului (2 Tim. 4:8). Astfel, pentru cei credincioși, ziua strălucită a lui Isus Hristos, răpirea, este ținta credinței lor: „*Ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar*” (Fil. 2:16). Pentru ceilalți, acea zi va rămâne ziua cea înfricoșată care va arde ca un cupțor (2 Petru 3; Mal. 3:1).

Acum, la vremea sfârșitului, batjocoritorii întreabă, „*Unde este făgăduința venirii Lui?*” (2 Petru 3:4). Răspunsul este: „*Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui*” (vers. 9). El are o îndelungă răbdare până când și ultimii sunt mântuiți și adăugați. Petru a vorbit despre revenirea făgăduită dar și despre „ziua Domnului”: „*Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde*”. El încheie cu îndemnul: „*De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace*” (vers. 10+14). Pentru Biserica Mireasă va fi o zi strălucită pentru că ea va merge la ospățul de nuntă.

Doar Duhul Sfânt călăuzește în tot adevărul

Cuvântul prorociei nu permite nicio interpretare după voia cuiva; totuși, el poate avea o dublă împlinire. De exemplu, fratele Branham a vorbit de 150 de ori despre Zaharia 14:7: „...*dar spre*

seară se va arăta lumina”. Dar împlinirea acestui Cuvânt se va petrece de fapt atunci când Domnul vine pe muntele Măslinilor și Își începe domnia peste întreg pământul (Zah. 14:4-9).

De peste 70 de ori s-a referit fratele Branham la Apocalipsa 10, cu privire la slujba sa ca înger al celei de a șaptea epoci a Bisericii. Dar aceasta nu anulează ceea ce urmează să se întâmple atunci când trâmbița celui de al șaptelea înger va suna conform Apocalipsa 11:15, așa cum a fost vestit în Apocalipsa 10:7. Atunci se va sfârși „taina lui Dumnezeu”, la fel de sigur cum toate tainele, care au fost ascunse, de la Geneza la Apocalipsa, au fost descoperite prin slujba fratelui Branham și au ajuns la încheiere. Iar toți cei ce se ocupă de cele șapte tunete ar trebui să ia seama la jurământul din Apocalipsa 10:6 și la textul din Daniel 12:6. Întrebarea de aici este: „*Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?*” Apoi urmează o înștiințare importantă: „*Și am auzit pe omul acela îmbrăcat în haine de in, care stătea deasupra apelor râului; el și-a ridicat spre ceruri mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic că va mai fi o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme și că toate aceste lucruri se vor sfârși când puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot*” (vers. 7). Amin.

„*Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nicio zăbavă*” (Apoc. 10:6). Amin.

Noi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste texte profetice lămuritoare: de la momentul în care îngerul jură, mai sunt trei ani și jumătate până când Domnul Își începe domnia în Împărăția Sa (Dan. 7:25-27; Apoc. 11:15-19). Observați cât de precis se armonizează acest jurământ, pe care Daniel l-a văzut și auzit, cu desfășurarea evenimentelor din Apocalipsa 10 care i-au fost arătate lui Ioan! Mulțumire lui Dumnezeu pentru minunatul Lui Cuvânt scris și descoperit, care se bazează pe doi sau chiar trei martori!

Cine ar îndrăzni să nege că Apocalipsa 10 se va împlini exact în ordinea scrisă? Îngerul legământului coboară învăluit într-un nor și înconjurat de curcubeu, cu o cărtică deschisă în mână, pune piciorul drept pe mare și pe cel stâng pe pământ: „...și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el...” (Osea 11:10; Ioel 3:15-17).

Pe 17 martie 1963, fratele Branham a spus: **„Dacă observați, acesta este Hristos, pentru că în Vechiul Testament a fost numit Îngerul legământului și El vine acum direct la evrei”**.

Pe 28 februarie 1963, când fratele Branham a avut acea trăire puternică, însoțită de apariția norului supranatural în care a văzut șapte îngeri așezați în formă de piramidă, întreaga zonă a muntelui Sunset a fost zguduită de un cutremur de pământ natural, însoțit de șapte tunete audibile. Fratele Branham a menționat de 50 de ori aceste șapte tunete. Ele au însemnat foarte mult pentru el, căci cele șapte tunete i-au atras atenția spre norul supranatural, înainte să predice despre peceți. El a vorbit adesea despre acest subiect și noi am scris de asemenea de multe ori despre el.

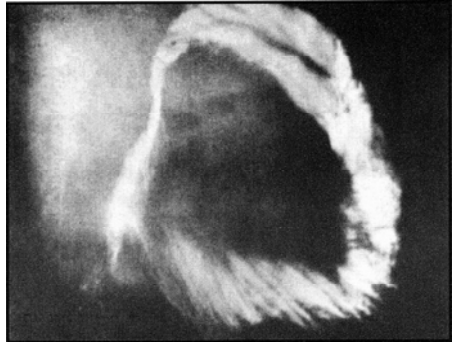
În timpul predicii sale din 24 martie 1963, el a bătut în amvon pentru a sublinia cât de puternice au fost cele șapte tunete. Eu am văzut cu ochii mei bolovanii și stâncile care s-au rostogolit de pe munte atunci când am fost invitat de fratele Peary Green, împreună cu un grup de predicatori, să vizităm locul acela. Dar apoi, în legătură cu Apocalipsa 10, fratele Branham a trebuit să spună: **„Pe cât de sigur că nimeni nu știe când va veni Domnul, la fel de sigur nimeni nu știe ce au spus cele șapte tunete”**. Aceasta nu este pentru Biserică și de aceea nu a fost permis să se scrie. Lucrurile care sunt destinate Bisericii și care produc credința de răpire, sunt scrise în Biblie și ne-au fost vestite.

Cei ce neagă exactitatea Cuvântului scris și vorbesc despre „descoperirea celor șapte tunete” – și sunt diferite versiuni ale acesteia: că ar fi șapte bărbați deosebiți care vor apărea ca șapte glasuri sau că Îngerul legământului ar fi venit deja pe pământ – astfel de predicatori sunt duși în eroare de către duhul rătăcirii.

Pecetea a șasea marchează începutul zilei Domnului. Soarele se va întuneca, luna se va prefăce în sânge și stelele vor cădea din cer. Tot ceea ce este scris începând cu Apocalipsa 6:12 și se va întâmpla, este încă la viitor.

Apariția norului

În mod regretabil, de câțiva ani este pusă sub semnul întrebării, chiar de oameni din grupările mesajului, ziua de 28 februarie 1963, când a apărut norul supranatural cu constelația de șapte îngeri. Acest lucru mă umple de o mare durere. Argumentul este următorul: sezonul de vânătoare din Arizona nu a început înainte de 1 martie, așa că evenimentul nu s-a putut petrece pe 28 februarie. Criticii au preluat și ei argumentul și l-au răspândit prin Internet în toată lumea, ajungând atât de departe încât să afișeze titlul: „William Branham, mincinosul!”

În acea vreme, eu am adus cu mine din SUA cele trei reviste care au descris evenimentul și iată ce au publicat ele:

Revista *Science* (Știința), 19 aprilie 1963:

„Un nor neobișnuit în formă de cerc a fost văzut de mulți oameni aproape de apusul soarelui deasupra nordului Arizonei pe 28 februarie 1963”.

Revista *Life* (Viața), 17 mai 1963:

„Un nor mare a apărut la apusul soarelui plutind în aer ca un inel gigant de fum deasupra orașului Flagstaff, Arizona, pe 28 feb...”

Ziarul *The Arizona Republic*, duminică, 26 martie 1967:

„Pe 28 februarie 1963, cu puțin

timp înainte de apusul soarelui, un nor tainic și izbitor de frumos a trecut deasupra nordului Arizonai”.

Fratele Branham s-a referit adesea la aceste articole și în special la cel din revista *Life*. El nu a făcut vreo obiecție asupra datei, nici nu a vorbit vreodată despre două evenimente diferite, plasate la date diferite, în legătură cu acest nor. Întotdeauna el a descris apariția norului, în care erau prezenți cei șapte îngeri, ca pe un singur eveniment.

Eu nu mă angajez în astfel de discuții condamnabile. Cu toate acestea, datorită responsabilității pe care o am înaintea lui Dumnezeu, este important pentru mine să vă atrag atenția asupra acestor trei articole care confirmă data de 28 februarie 1963.

Criticii au un cuvânt de spus

În mod repetat criticii și-au ridicat vocea. Ei au găsit 13 afirmații făcute de fratele Branham în trei din predicile sale, ținute între iulie și august 1961, cu referire la anul 1977. El a menționat de repetate ori anul 1977 în predicile sale și era convins că răpirea și toate evenimentele pe care le-a văzut în viziuni în anul 1933 se vor împlini până în anul 1977. Aceasta era așteptarea lui, nu un AȘA VORBEȘTE DOMNUL. El citise în cartea dr. Larkin că anul 1977 ar fi al șaptezecilea an jubiliar.

Criticii au mai găsit și alte afirmații asupra cărora nu ne vom opri. Ca om, fratele Branham a avut unele așteptări – și acesta a fost dreptul lui – totuși, chiar dacă a spus unele lucruri de la el însuși, rămâne adevărat pentru totdeauna că el a fost un proroc autentic, a cărui slujbă infailibilă și supranaturală a fost de o mare importanță în planul de mântuire. Noi nu rămânem la ceea ce spun criticii și nici la ceea ce aduce duhul rătăcirii pe piața mesajului – noi ne bucurăm de toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a descoperit prin prorocul Său binecuvântat.

Fratele Branham a avut de asemenea unele așteptări deosebite în ceea ce privește pecețile. Din 1956 până la sfârșit el a vorbit despre

viziunea cortului și de 55 de ori a vorbit despre „a treia tragere”. Chiar pe 28 noiembrie 1965 el a spus: „**Voi mai merge o dată pe acest drum**”. Dar pe 18 decembrie 1965, pe drumul de la Tucson la Jeffersonville a avut loc accidentul în care el a fost grav rănit. Pe 24 decembrie 1965 el a fost chemat acasă. Dumnezeu ia acasă pe mesagerii Săi doar atunci când lucrarea lor este încheiată. Și viața și slujba lui Ioan Botezătorul s-au terminat în mod brusc.

Dar niciun om cu puțină frică de Dumnezeu nu-l va respinge pe fratele Branham pentru că el și-a exprimat propriile lui așteptări. Slujba a fost sută la sută adevărată. De câte ori nu a vorbit el despre stâlpul de foc, despre norul, despre lumina supranaturală care se cobora mai ales atunci când el se ruga pentru bolnavi! În acest context el a amintit de 112 ori pe Îngerul Domnului și Îngerul legământului. La acestea noi spunem: Aleluia! Amin! Cel Care S-a coborât în mod supranatural în timp ce al șaptelea înger al Bisericii era pe pământ și propovăduia mesajul, este Același cu Cel care Se va coborî în Apocalipsa 10 într-un chip vizibil ca Înger al Legământului și atunci se va împlini a doua parte din Maleahi 3:1, când Domnul „...deodată va intra în Templul Său...Sorul legământului...”. Totul se întâmplă în felul în care a fost prezis în prorocia biblică și noi suntem hotărâți să așezăm toate lucrurile conform Scripturii.

Prorocii rămân proroci, chiar dacă Dumnezeu îngăduie ca aceștia să spună ceva de la ei înșiși sau să aibă unele așteptări personale. El îngăduie să se întâmple pentru ca noi să rămânem treji și veghetori. Prin aceasta noi recunoaștem că ei sunt oameni ca toți ceilalți și că toată slava I se cuvine numai lui Dumnezeu. El singur are nemurirea și este fără greșală și El dă chemările pe care nu le poate retrace niciodată.

Închinare sau idolatrie?

În contrast cu criticii, care pun sub semnul întrebării tot supranaturalul din viața și slujba fratelui Branham, sunt cei ce-l urmează în mod fanatic și au făcut din el ceva mai mult decât un om.

Pe 12 și 13 aprilie 1966, imediat după înmormântarea prorocului, care a avut loc pe 11 aprilie, am rugat pe frații din Jeffersonville, să transcrie și să tipărească predicile înregistrate pe benzi, astfel ca acestea să poată fi traduse în alte limbi. Aceasta a avut loc sub denumirea „Spoken Word Publication” (Editura Cuvântul vorbit). Roy Borders, care a fost secretarul fratelui Branham și pe care l-am cunoscut personal, a preluat responsabilitatea pentru această lucrare. Toți ceilalți frați, fie că erau din New York, Tucson sau Texas au plecat acasă dezamăgiți pentru că așteptata înviere a prorocului nu a avut loc în acea duminică de Paște.

Denumirea „Spoken Word” (Cuvântul vorbit) a rămas neschimbată până la începutul anilor 1980. Pe urmă s-a trecut la zeificarea prorocului în mod deschis, iar glasul din Apocalipsa 10:7 a devenit de atunci „Voice of God” (Glasul lui Dumnezeu). De atunci încolo, fiecare cuvânt rostit de proroc era Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă el spunea „a-a-a-a”. Și așa trebuia tipărit și tradus. De atunci încolo, toate povestirile pe care le-a spus el au fost și ele cuvintele lui Dumnezeu și așa a început închinarea la un om. Fratele Branham a fost numit „Glasul lui Dumnezeu” și tot ce a spus el a fost considerat a fi Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta a fost bazată pe autoritatea Cuvântului din 1 Corinteni 7, acolo unde Pavel prezintă pe rând gândul său și ceea ce a spus Domnul: *„Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul... Celorlalți le zic eu, nu Domnul...”* (vers. 10 și 12). Deși Pavel însuși făcea distincție între ceea ce a spus Domnul și ceea ce a spus el, de atunci ambele ar fi valabile ca fiind Cuvântul direct al lui Dumnezeu. Pavel a dat doar un sfat avându-se în vedere strâmtorarea de atunci (vers. 26) și chiar a scris: *„Iată ce vreau să spun, fraților: de acum vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta pentru ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea”* (vers. 29).

William Branham nu a fost doar un proroc; el a fost un om ca și toți ceilalți. Timp de 10 ani am fost în contact cu el, am vorbit la telefon cu el de aici din Krefeld, am mers cu el în mașină, el fiind la volan; am mâncat și am băut cu el la masă și am fost martor ocular al slujbei sale infailibile în Europa și în SUA. Am păstrat de asemenea 21 de scrisori primite de la fratele Branham: prima datată în 11

noiembrie 1958 și ultima în 30 septembrie 1965. Așa cum am scris de repetate ori în lucrările mele, slujba mea este în legătură cu slujba lui ca a nimănui altcuiva pe pământ. Până în ziua de astăzi niciun frate nu poate mărturisi ziua, ora și locul când a primit o chemare directă sau o însărcinare anume, cum a fost cazul meu și cum a confirmat-o prorocul pe 3 decembrie 1962, în prezența a doi martori. La rugămintea lui, am predicat în tabernacolul din Jeffersonville într-o duminică pe 2 decembrie, în adunarea de dimineață și cea de seară.

Dar, dacă la începutul serviciilor Biblia este pusă deoparte, imediat după ce s-a citit un verset de introducere și apoi sunt citite numai extrase din predici care sunt ajustate pentru a se potrivi în conceptul cuiva, atunci eu nu pot și nu voi tăcea cu privire la acest aspect. Dacă acum, în cercurile mesajului singurul subiect este Branham, spunându-se: „Prorocul a spus!”, „Prorocul a spus!”, când se publică volume întregi cu povești din viața lui, cărți cu diferite interviuri și albume cu până la 340 de fotografii, atunci aceasta este închinare la un om, este adorarea unei persoane. Când mormântul devine loc de pelerinaj și în anumite încăperi sunt expuse obiectele personale ca niște relicve, atunci aceasta este idolatrie. Spun aceasta cu o deplină responsabilitate înaintea lui Dumnezeu.

Astăzi dacă auziți glasul Lui...

Mulți „credincioși ai mesajului” vorbesc doar despre lucrurile care s-au petrecut în timpul vieții prorocului, dar nu și despre ceea ce face Dumnezeu astăzi. Aceasta este o gravă rătăcire a poporului lui Dumnezeu. Ceea ce a făcut Dumnezeu în trecut a fost o pregătire pentru ceea ce face El acum.

Cei ce nu pot crede că există o continuare a slujbei fratelui Branham, care conduce la desăvârșire, trec disprețuitori pe lângă această continuare. Următorul Cuvânt se împlinește cu ei: „*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum dacă v-ar istorisi-o cineva*” (Fapte 13:41).

Fratele Branham a spus destul de des, folosind diferite formulări: **„Oamenii vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu, așteptând ceea ce va face El, dar trec pe lângă ceea ce face El în prezent”**.

Pe lângă aceasta mai este și învățătura că prorocul se va întoarce ca să-și încheie slujba într-un cort. Aceasta este o ducere în eroare a celor credincioși. Doar cei ce sunt în legătură directă cu ceea ce face Dumnezeu în prezent, pot înțelege cu adevărat ceea ce a făcut Dumnezeu și o vor putea trăi atunci când Domnul Însuși se va ridica pentru a-Și încheia lucrarea Sa de răscumpărare, așa cum a încheiat și lucrarea de creație.

„Căci Domnul Se va scula, ca la muntele Perațim, și Se va mânia, ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isaia 28:21).

„Căci așa vorbește Domnul oștirilor: «Încă puțină vreme, și voi clătina încă o dată cerurile și pământul, marea și uscatul»” (Hagai 2:6).

„Al cărui glas a clătinat atunci pământul, și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»” (Evrei 12:26).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru chemarea și însărcinarea prorocului făgăduit pentru acest timp! Rămâne adevărat pentru totdeauna ceea ce a spus Domnul în Matei 10:40-41: *„Cine vă primește pe voi Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc...”*. Inimile noastre au fost întoarse la credința originală a apostolilor și prorocilor. Amin! Mireasa lui Hristos va fi o Mireasă-Cuvânt curată, exact așa cum Mirele a fost Cuvântul făcut trup. Fratele Branham a văzut cum Mireasa a ieșit din cadență pentru o vreme și s-a comportat în mod rușinos, dar apoi ea a fost adusă din nou în cadență. Aceasta se întâmplă acum cu toți cei ce se predau complet pe ei înșiși lui Hristos, Capul Bisericii.

„Și i s-a dat să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat. (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.)” (Apoc. 19:8).

„Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa” (Matei 25:10).

Cea mai importantă fază a planului de mântuire are loc acum

Ceea ce contează acum este să luăm parte la ceea ce face Dumnezeu în prezent și să înțelegem corect toate lucrurile (Matei 13:51). Este de cea mai mare importanță să așezăm corect prorocia biblică din Vechiul Testament în legătură cu împlinirea din Noul Testament. În Noul Testament sunt peste 800 de citate din Vechiul Testament, 186 dintre ele fiind numai din Psalmi. Din cele 52 de pilde spuse de Domnul, 40 se referă la Împărăția lui Dumnezeu, dintre care 7 se găsesc în Matei 13. El i-a întrebat pe ucenici: „*«Ați înțeles voi toate aceste lucruri?»*», i-a întrebat Isus. *«Da, Doamne», I-au răspuns ei*” (vers. 51). Lor le-a fost adresată și această binecuvântare: „*Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi...*” (vers. 16-17). Așa cum a fost la prima venire a lui Hristos, la fel este și acum, înainte de a doua Sale veniri: „*Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi»*” (Luca 24:45-46). În același fel, acum trebuie să se îplinească toate lucrurile care au fost făgăduite Bisericii. Ferice de ochii care văd și urechile care aud și inimile care o cred. Amin!

Evenimentele timpului de sfârșit din Orientul Mijlociu în lumina prorociei biblice

După 20 de ani de negocieri dintre Israel și Vatican, odaia de sus de pe muntele Sion – acolo unde s-a ținut ultima cină și unde a avut loc turnarea Duhului Sfânt, va fi cedată

Ordinului catolic al Franciscanilor. Din anul 1948 acest loc a fost sub administrarea Statului Israel și a fost clasificat ca muzeu în care nu era permis să se țină ceremonii religioase. Biserica Catolică intenționează să țină chiar liturghia în acest loc.

Muntele Templului, cu moschea Al-Aqsa și Domul Stâncii, este în custodia musulmanilor; Muntele Sion urmează să fie preluat de Ordinul Franciscan, deci de Biserica Catolică. Slavă Domnului, doar pentru scurt timp! Ceea ce este scris în Biblie a devenit oficial în titlurile știrilor. Fie din motive politice, religioase sau economice, toți vor să ia parte la luarea deciziilor referitoare la Israel și mai ales cu privire la Ierusalim, iar negocierile cu Vaticanul ocupă locul central.

Pe baza știrilor recente, vedem că pacea și siguranța despre care a prorocit Pavel sunt acum la ușă. *„Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare”* (1 Tes. 5:3).

A fost de asemenea prezis că domnitorul acestei lumi, în care sunt unite puterea politică și cea religioasă, va propăși prin cuvântări frumoase și va duce pe Israel la pieire. *„El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va*

îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți și se va ridica împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini omenești” (Dan. 8:24-25). Ambele lucruri merg în paralel: negocierile de pace cu orientare religioasă și conflictele armate. Ierusalimul este sub presiune din toate părțile. Prorocul Daniel a prezis: „...Poporul unui domn care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș, și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; este hotărât că războiul va ține până la sfârșit, și împreună cu el, și pustiirile” (Dan. 9:26).

Dar la sfârșit, Isus Hristos va avea ultimul cuvânt și va confirma legământul Său cu poporul Israel. Atunci se va împlini Ioel 3:16: „*Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel”.*

În ciuda aparențelor, tratatul cu Israel și răpirea Bisericii sunt gata să aibă loc și Domnul și Mântuitorul nostru ne îndeamnă cu insistență: „...când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă” (Matei 24:33). Noi o vedem, noi o auzim și noi o recunoaștem. A sosit vremea: timpul de har pentru neamuri ajunge la sfârșit și revenirea Domnului este foarte, foarte aproape.

Ferice de ochii care văd; ferice de urechile care aud; ferice de toți cei ce sunt pregătiți să fie luați la ospățul de nuntă al Mielului. Într-o viziune din ianuarie 1981, credinciosul Domn mi-a îngăduit să văd și să trăiesc răpirea. Toate aceste lucruri vor fi o realitate: învierea, schimbarea, răpirea, ospățul de nuntă. „*Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1 Cor. 2:9).*

Duhul și Mireasa spun, „Vino!”

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

Puteți să ascultați în direct, prin Internet, adunările noastre lunare în primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni – sâmbătă la ora 19:30 și duminică la ora 10:00 ora Europei Centrale (**ora 20:30 și 11:00 pentru România**). Predicile pot fi ascultate în limba română. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Pagina Misiunii din Krefeld
<http://www.freie-volksmission.de>

[E-mail: volksmission@gmx.de](mailto:volksmission@gmx.de) E.Frank@freie-volksmission.de

Telefon: +49.2151.545151
Fax: +49.2151.951293

Dacă doriți să primiți literatura noastră puteți scrie la adresa de mai jos:

**Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany**

© *autor și editor*

EwaldFrank

*

Pe 7 iulie 2013, frații noștri, Miskys și Hamestuk au făcut această fotografie aeriană. Unul din ei a fost pilotul și celălalt a fost fotograful.

Noi putem fi mulțumitori. De la început Dumnezeu cel Atotputernic S-a îngrijit de toate. Inaugurarea acestei clădiri modeste în care se țin serviciile s-a făcut în timpul adunărilor de Paște din 1974. În anii '70, toți cei din SUA erau convinși că în anul 1977 va avea loc răpirea și chiar sfârșitul. Dar în 18 iulie 1976, spre seară, a avut loc evenimentul: când treceam de colțul clădirii bisericii, Domnul mi-a vorbit: „Slujitorul Meu, mergi pe proprietatea alăturată și dedică-Mi-o Mie”.

Astfel s-au putut inaugura în 1977-78 cele două clădiri ale misiunii care cuprind birourile și spațiile de cazare pentru oaspeți, iar puțin mai târziu s-a construit editura cu tipografia și partea de expediție prin poștă.

În orice caz, Dumnezeu a avut grijă de tot și de toate, chiar și de tehnica pentru traducerea în alte limbi. De aici este furnizată hrana duhovnicească pentru întreaga lume. Suntem deosebit de recunoscători pentru faptul că aproximativ 1200 de adunări locale și grupuri de casă ni se alătură în direct la primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni putând să urmărească adunările video și audio în 13 limbi. Răspunsul venit din peste 80 de țări este extraordinar.